

РАМ ДАС

БЪДИ ТУК СЕГА

София, 2018

Този книга е създадена с любов.

Всяка част от нея може да бъде прекопирана, за да бие звънеца на Дхарма, но само с предварителното писмено съгласие на фондация „Хануман“.

© Lama Foundation, 1971

© Hanuman Foundation, 1978

This translation published by arrangement with Harmony Books, an imprint of the Crown Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Евелина Андонова, превод, 2018

© Издателство „Изток-Запад“, 2018

ISBN 978-619-01-0320-2

РАМ ДАС

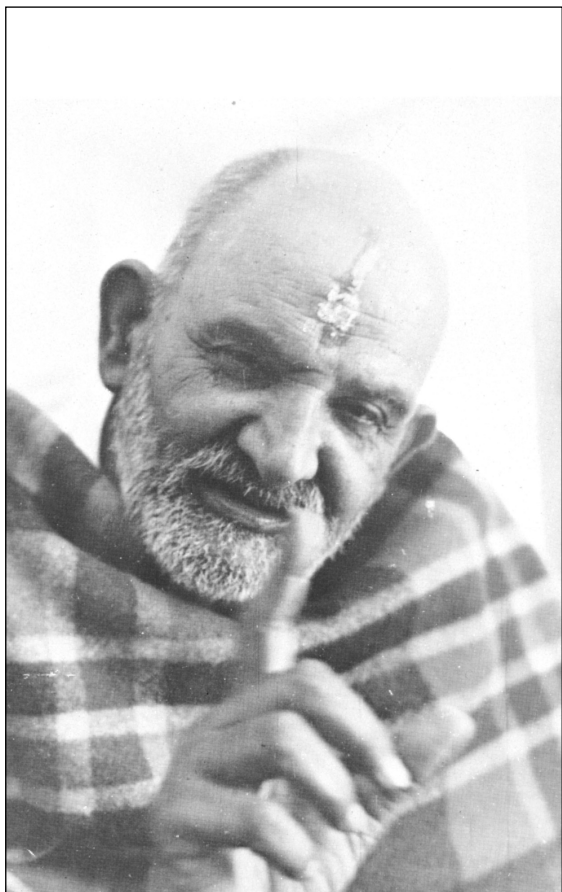

БЪДИ
ТУК
СЕГА

Превод от английски

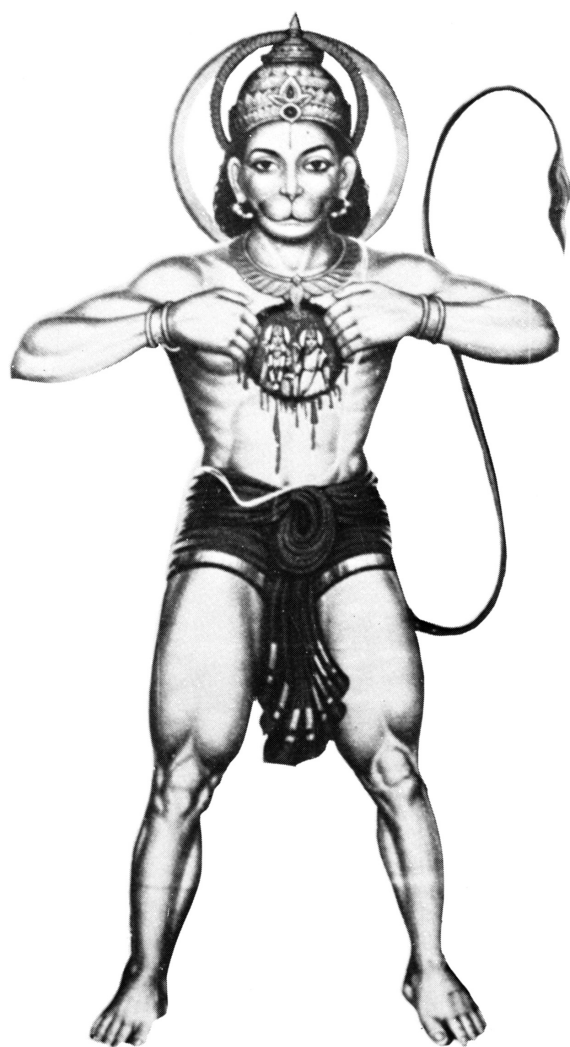
Евелина Андонова

СЪДЪРЖАНИЕ

1. ПЪТУВАНЕ ТРАНСФОРМАЦИЯТА Д-Р РИЧАРД АЛПЪРТ ЗА БАБА РАМ ДАС	/ 7
2. ОТ БИНДУ ДО ОДЖАС ОСНОВНАТА КНИГА	/ 53
3. ГОТВАРСКА КНИГА ЗА СВЕЩЕН ЖИВОТ НАРЪЧНИК ЗА СЪЗНАТЕЛНО СЪЩЕСТВУВАНЕ	/ 169
4. ЦВЕТНИ КЕКСЧЕТА КНИГИ	/ 305

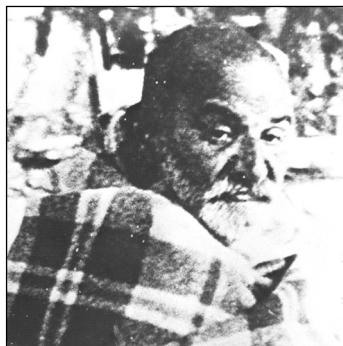

Д-Р РИЧАРД АЛПЪРТ ЗА БАБА РАМ ДАС

HAMACTE

НАШАТА ИСТОРИЯ

Моето пътуване се състои от три етапа. Първият е този на социалните науки, вторият е психеделичният и третият е етапът на йогина. Всеки от тях е логично продължение на предишния и допринася за него. Също като разлистването на лотоса. Сега като се замисля, осъзнавам, че много от преживяванията, които някога не разбиха, са ме подготвяли за това, което щях да преживея по-късно. Тук искам да споделя с вас онези аспекти от моето вътрешно пътуване, които никога не са били отразени в медиите: Аз не се вълнувам от политическите елементи на историята. Не ме интересува какво сте прочели във вестника за ЛСД. Моята история разказва какво се случва вътре в човека, който преживява всички тези неща.

УСПЕХ

В началото на март 1961 г. аз бях може би в апогея на своята академична кариера. Току-що се бях върнал от Калифорнийския университет в Бъркли, където известно време бях гостуващ професор. В „Харвард“ ми пазеха постоянно преподавателско място и ме чакаха само да сложа публикациите си в ред. В системата на „Харвард“ работех на четири места – във факултета по социални връзки, във факултета по психология, във факултета по образование и във факултета по публично здраве (където бях терапевт). Имах договори с „Йейл“ и „Станфорд“, които спонсорираха мои проучвания. Казано накратко, изкарвах много добри пари и трупах богатство.

Апартаментът ми в Кеймбридж беше пълен с антики и често организирах изискани вечерни приеми. Имах седан „Мерцедес Бенц“, мотоциклет „Триумф“ – 500 кубика, самолет „Чесна“ 172, спортна кола „Ем Джи“, яхта и велосипед. Почивките си прекарвах на Карибите, където се гмурках. Според американския стандарт водех живот на „преуспял“ професор ерген. Не бях истински учен, но бях извървял докрай академичния път. Притежавах докторска степен, пишех книги. Имах сключени договори за научноизследователска дейност. Преподавах курсове по човешка мотивация, фройдистка теория, детско развитие. Но всичко се свеждаше до това, че всъщност бях един доста добър играч.

Записките, върху които пишех лекциите си, се основаваха на чужди идеи, които доукрасявах, а изследователската ми дейност не излизаше извън рамките на традиционните търсения – все неща, които се очакваха от мен.

През 1955 г. започнах работа като терапевт и първият ми пациент ме подтикна да опитам марихуана. След сеансите с него започнах да пуша, не редовно, но пък пиех доста. Този първи пациент обаче имаше приятели, които имаха приятели, и всички тези хора станаха мои пациенти. Превърнах се в „модерния терапевт“ на хайлайфа в Станфорд. Когато отивах някъде на парти, всички казваха: „Ето го психиатъра“, а аз сядах в ъгъла и се надувах. Освен това бях прекарал пет години от живота си в психоанализа – инвестиция, която ми струваше около 26 000 долара.

Преди 6 март, деня, в който за пръв път взех психеделика псилоцибин, аз усещах, че нещо не е наред в моя свят, но не можех да кажа точно какво. Чувствах, че теориите, които преподавах по психология, не обясняват всичко, че психолозите всъщност не познават човешката душевност, и че всички идеи за постиженията, тревожността, защитните механизми и т.н., не стигат до същността на проблема.

Колегите ми и аз бяхме психолози само от девет до пет – вършихме си работата също като застрахователните брокери или автомеханиците, а в края на работния ден се прибирахме вкъщи, точно толкова невротични, колкото и преди да отидем на работа. Струваше ми се, че ако всички тези теории бяха верни, би трябвало да имам по-ясен поглед върху вътрешния си свят. Разбирах, че като учен от мен се очакваше да бъда „обективен“, но както се оказва, в контекста на социалните науки това е доста наивна идея. И въпреки успехите на психоанализата (които определено не бяха никак малко), след пет години сеанси аз все още се чувствах като пълен невротик. Дори моят психоаналитик бе на това мнение, защото когато реших да приключа със сеансите, за да отида в „Харвард“, той каза:

– Ти си твърде болен, за да спреш психоанализата. – Това бяха последните му думи. Аз бях на ти с фройдистките теории и тези играчки ми бяха твърде добре познати, затова не ми се искаше да участвам в подобна засукана интелектуална надпревара, като например кажа: „В една публикация от 1906 г. Фройд заявява следното, тук ще интерпретирам...“

И за всичко това плащах по 20 долара на час!

Нещо не беше наред. Най-вече това, че самият аз не знаех какво, а през цялото време очаквах друг да ми каже. Природата на живота бе мистерия за мен. Всичките ми знания бяха като малки, откъслечни фрагменти, които не ми носеха никаква мъдрост. Те просто ме правеха по-начетен. И аз бях станал много добър в жонглирането с тях. Можех едновременно да провеждам докторски изпит, да задавам сложни въпроси и да изглеждам ужасно мъдър. За мен това бе игра.